

hvorimod der paa Verne fandtes saa godt som intet Sted, hvor der var opført formeget Dommerkorn. (Folkethingets Tid. 4de Sæssion 2den Saml. S. 254).

2, at den i Lovudkastet anvendte Ansættelse af Kornpræstationernes Bengeværdi, efter Gjennemsnittet af samtlige Kapitelstaxter for de sidste 10 Aar, førend Dommerkornets Ophævelse fandt Sted, ikke giver rigtige Resultater, navnlig fordi Sædpriserne i de forfjellige Egne af Landet have været ikke lidet afvigende fra hverandre. Vel blev en saadan almindelig Gjennemsnitspris anvendt ved Loven af 19 Marts 1852 § 1; men dette kan saameget mindre være afgjørende ved den nuværende Regulering, som der dengang kun handlede om, efter visse passende almindelige Regler at fordele en Aversjonalsum, der erkjendtes ikke at kunne give fuldstændig Erstatning, hvorimod det netop nu er Hensigten, at de enkelte Embeder skulle have en saadan. I Lovudkastets Motiver er det ogsaa erkjendt, at ved denne Beregningsmaade vilde adskillige Dommere erholde noget mere, end de kunde gjøre Regning paa, men det bemærkes paa den anden Side herimod, at dog Statskassen ikke derved vilde lide noget Tab, da Prisen for langt flere Dommers Vedkommende maatte ansees for temmelig lav. Det kan imidlertid efter Niemedet med Loven 19 Marts 1852 § 2 ikke være tilstrækkeligt, at Statskassen ikke bebyrdes med mere, end hvad der i det Hele kan behøves til den tilfagte Erstatning; det er netop de enkelte Embeder, der skulle have, hvad der med Rette kan tilkomme dem og ikke Mere.

Nærværende Udvalg maa derfor, ligesom de tidligere af Folkethinget nedsatte Udvalg, erkjende, at den i Udkastet opførte Erstatningsliste trænger til en temmelig omfattende Revision, førend den ved Lov burde foreskrives som fast Regel. Men Udvalget har tillige overbevist sig om, at det ikke vil være Samme muligt, at foretage de hertil nødvendige specielle Undersøgelser og indhente de nærmere Oplysninger, som maatte findes fornødne, saa betimeligen, at der kan være mindste Udfigt

til i nærværende Rigsdagssession at faae denne Lovs Behandling fuldført. Og overhovedet er Udvalget tilbøielig til at antage, at Forholders Drøning ved en saaledes i det Specielle gaaende Lov, som det forelagte Udcast, endnu vil kunne møde mange Bæmsfæligheder og medtage lang Tid, inden man derom kan forene sig. Da det dog maa ansees for en billig og retfærdig Fordring, at de vedkommende Retsbetjente snart kunne erholde det dem tilfagte Bederlag, har Udvalget troet at burde fremsætte et Forslag, hvorved det antager, at Sagen lettere kunde ordnes paa en efter Omstændighederne tilfredsstillende Maade, og som det derfor haaber, at man vil kunne forene sig om at antage. Dette Forslag gaaer ud paa, at der i Genhold til Lov 19de Marts f. A. § 2 skulde bestemmes et Beløb af indtil 6,000 Rbd., og det overdrages til Justitsministeren, efter visse nærmere angivne Hensyn, at anvende denne Tillagssum til at supplere de ifølge samme Lovs § 1 allerede bestemte Erstatningssummer, saaledes at Lovens Diemed derved blev opfyldt. Til Understøttelse for dette Forslag skulle vi endnu tillade os at anføre følgende Betragtninger:

For det Første forekommer det os efter de allerede fremkomne Oplysninger meget rimeligt, at den hele Sum, der efter en nøiere Revision af de enkelte Ansættelser vil udkomme, naar Niemedet ved Loven af 19de Marts f. A. skal opfyldes, dog ikke vil blive synderligt afvigende fra den af Justitsministeren i Aaret 1850 opgivne Sum 21,000 Rbd., eller 6,000 Rbd. foruden de allerede tilstaaede 15,000 Rbd., og det forekommer os, at det Arbejde og den Tidsanvendelse af Rigsdagen, som uidentivt endnu vil udfordres for at bringe en i det Specielle gaaende Lov istand, ikke staaer i passende Forhold til en saadan mindre betydelig Different.

Og for det Andet tør vi haabe, at den hele foreliggende Foranstaltning dog kun vil blive temporair. Der kan nemlig, saaledes som ogsaa Justitsministeren ved Sagens første Foretagelse i Folkethinget har udtalt (Rigsdags-tid. S. 864), om ikke meget lang Tids Forløb haabes en saadan Omordning af Retspleien